

STAROSTWO POWIATOWE
W MIECHOWIE
Wydział Budownictwa
i Architektury

**PROGRAM PRAC RENOWACYJNO – KONSERWATORSKICH DO
ELEWACJI PARAFIALNEGO KOŚCIOŁA
P.W. ŚŚ. WITA, MODESTA I KRESCENCJI ORAZ
DREWNIANEJ DZWONNICZY W NASIECHOWICACH,
WOJ. MAŁOPOLSKIE.**

KRAKÓW 2024

Barbara Aleksiejew-Wantuch
PRACOWNIA KONSERWACJI DZIEŁ SZTUKI
Barbara Aleksiejew-Wantuch
31-029 Kraków
ul. Zybkiewiczza 5/112

Małopolski
Wojewódzki Konserwator Zabytków
w Krakowie
PRACOWNIA KONSERWACJI DZIEŁ SZTUKI BARBARA ALEKSIEJEW-WANTUCH
UL. ZYBLIKIEWICZA 5/112 31-029 KRAKÓW
31-002 Kraków ul. Kanonicza 24

WSTĘP

Program opracowano na podstawie dokumentacji mgr Anny Dziuby Drożdż oraz mgr Stanisława Dziuby z roku 2015 r. uwzględniając obecny stan zachowania.

STAROSTWO POWIATOWE
w MIECHOWIE
Wydział Budownictwa
i Architektury

Małopolski
Wojewódzki Konserwator Zabytków
w Krakowie
31-002 Kraków, ul. Kanonicza 24

I.KARTA IDENTYFIKACYJNA

STAROSTWO POWIATOWE
W MIECHOWIE
Wydział Budownictwa
i Architektury

Obiekt: kościół parafialny p.w. ŚŚ. Wita, Modesta i Krescencji;
drewniana dzwonnica;

Temat: konserwacja tynkowanych elewacji kościoła wraz z malowaniem;
konserwacja drewnianej struktury dzwonnicy wraz z oszalowaniem;

Technika wykonania: kościół wielokrotnie przebudowywany, mury ceglane, cokół kamienny, ściany pokryte różnego rodzaju tynkami i pomalowane obecnie na biało; pokrycie dachowe – blacha cynkowa i pocynkowana kładzona na rolkę;
dzwonnica o konstrukcji słupowej nakryta dachem czterospadowym pokrytym papą, ściany oszalowane deskami;

Datowanie: przełom XIV/XV w. to czas powstania kościoła, który ulegał różnym przebudowom i przekształceniom; od 1839 r. do 1885 r. kościół popadał stopniowo w ruinę; remont z 1885 r. objął rozbudowę kościoła w kierunku zachodnim, częściowo usunięto mury nawy i prezbiterium – wybudowano nowe oraz dobudowano zakrystię; w 1935 r. dobudowano kaplicę Najświętszego Serca Pana Jezusa;
drewniana dzwonnica została wybudowana w 1740 r.;

Miejscowość: Nasiechowice 88;

Adres: 32-200 Miechów, Nasiechowice 88;

Autor projektu: nieznany;

Właściciel: parafia Rzymskokatolicka w Nasiechowicach;

Wpis do rejestru zabytków: A – 1105/M z dnia 16.09.2009

Małopolski
Wojewódzki Konserwator Zabytków
w Krakowie
31-002 Kraków, ul. Kanonicza 24

wnianym stropem, w latach
też czasie zburzono stara
cianie prezbiterium. Kolejna
esione kaplice Najświętszego

wnianym stropem, w latach
też czasie zburzono stara
cianie prezbiterium. Kolejna
esione kaplice Najświętszego

Serca Pana Jezusa przy wschodniej partii ściany północnej nawy, oraz w latach późniejszych kruchtę przed gotyckim portalem w ścianie południowej nawy. Prace konserwatorskie przy wewnętrznym wyposażeniu świątyni prowadzono w roku 1975, natomiast ostatnio zmieniono pokrycie dachu i wieżyczki na sygnaturkę.

Literatura:

1. J. Wiśniewski. Monografia dekanatu miechowskiego. Radom 1917 str. 137 – 143
2. Katalog Zabytków Sztuki w Polsce. Tom I. Województwo Krakowskie Powiat Miechów. Warszawa 1953 str. 238 – 239

III.OPIS INWENTARYZACYJNY

Kościół znajduje się na płaskim wyniesieniu, otoczony pierwotnie cmentarzem. Obecnie plac przykościelny ogrodzony jest w części murem kamiennym, w części kamiennym ogrodzeniem z żelazną dekoracyjną kratą. W narożniku południowo – wschodnim placu wzniesiono w XVIII wieku drewnianą dzwonnice o konstrukcji słupowej, w latach późniejszych przerabianą, na której zawieszono dwa dzwony.

Kościół orientowany, murowany z cegły i kamienia, potynkowany. Jednonawowy, z węższym i niższym prezbiterium. Od północy przylega do nawy sześcioboczna kaplica Najświętszego Serca Pana Jezusa, od południa natomiast kruchta. Do ściany północnej prezbiterium przylega parterowa zakrystia. Dachy nawy, prezbiterium i kruchty dwuspadowe, z wieżyczką na sygnaturkę przy wschodniej partii kalenicy nawy. Kaplica przykryta dachem pięciospadowym, zakrystia pulpitowym. Całość pokryta została blachą żelazną i cynkową. Narożniki zachodnie nawy i wschodnie prezbiterium oszkarpowane. Pierwotny cokół kamienny obiegający nawę i prezbiterium pokryty został zaprawą betonową i warstwą lastrika która istnieje do dnia dzisiejszego. Pod okapem profilowany gzyms koronujący.

Elewacja zachodnia zamknięta trójkątnym szczytem jednoosiową, z ukosnie ustawionym trzykondygnacyjnymi szkarpami kamiennymi w narożnikach i

otworem wejściowym zamkniętym łukiem półokrągłym na osi. Wejście ujęte jest w kamienny(?) portal o uskokowych węgarach i gzymsowych głowicach. Łuk archiwolty częściowo profilowany, klucz trapezowy. W portalu osadzone drewniane, dwuskrzydłowe drzwi, zawieszone na pasowych, kutych zawiasach. Skrzydła klepkowe, klamka i szyldzik mosiężne, neorokokowe. Gzyms koronujący szeroki, profilowany, kryty dachówką ceramiczną. Na szczycie metalowy krzyż. Nawa z lastrykowym cokołem w przyziemiu, od północy jednoosiowa, od południa trzyosiowa. Otwory okienne od południa prostokątne, w głębokich wnękach zamkniętych odcinkowo, otwór okienny od północy zamknięty łukiem półokrągłym. Okna żelazne, wielokwaterowe o wąskich szprosach. Parapety ukośne, z płyt kamiennych. Prezbiterium zamknięte ścianą prostą, zwieńczone szczytem oddzielonym profilowanym gzymsem. W ścianie wschodniej oszkarpowanej na narożnikach, zablendowany otwór zamknięty łukiem półokrągłym i ujęty w listwowe obramienie, natomiast w szczycie zwieńczonym żelaznym, kutym krzyżem prostokątna płycina z okulusem. W ścianie południowej prezbiterium, poniżej otworu okiennego kamienna płyta epitafijna Marcina Mazowieckiego zm. w 1605 r.

Wieżyczka na sygnaturkę na rzucie ośmioboku, drewniana pobita blachą ocynkowaną. Ściany wklęsło – wypukłe, hełm z arkadkową latarnią zwieńczony kopulastą banią na której sztyca z kulą i żelaznym, kutym krzyżem z promieniami pomiędzy ramionami.

Kaplica na rzucie sześcioboku, z niskim lastrykowym cokołem w przyziemiu i dwoma otworami okiennymi zaokrąglonymi dołu i góry w ścianie północno - zachodniej i północno – wschodniej. Pozorne belkowanie zamknięte szerokim gzymsem, wydzielone u dołu profilowaniem.

Zakrystia na rzucie prostokąta, z ostrołukowym otworem okiennym w elewacji wschodniej i prostokątnym otworem wejściowym w części zachodniej elewacji północnej. Nad oknem okulus w uskokowej, okrągłej płycinie. W otworze wejściowym jednoskrzydłowe drzwi pobite blachą ocynkowaną.

Kruchta przy ścianie południowej nawy na rzucie prostokąta, z prostokątnym otworem wejściowym. Na kalenicy metalowy krzyż na kuli. We wnętrzu kruchty, na ścianie nawy kwadratowa płycina w której gotycka płaskorzeźbiona tarcza herbowa z herbem Gryf, otoczonym bordiurą z majuskułowym, częściowo uszkodzonym napisem. Pierwotny otwór wejściowy do kościoła ujęty w ostrołukowy, kamienny profilowany portal obecnie przemalowany farbami olejnymi.

Dzwonnica na rzucie kwadratu, drewniana, o konstrukcji słupowej, nakryta dachem namiotowym czterosпадowym, krytym papą. Ściany oszalowane pionowymi deskami. Podmurówka kamienna, potynkowana. Podwaliny z belek dębowych. W ścianie północno – zachodniej prostokątny otwór wejściowy z jednoskrzydłowymi drzwiami deskowymi. Otwory okienne zamknięte łukiem półokrągły, przesłonięte drewnianymi, poziomymi żaluzjami. Na dachu blaszany krzyż na takim samym postumencie. Wnętrze dwukondygnacyjne, z dwoma dzwonami.

IV. STAN ZACHOWANIA I PRZYCZYNY ZNISZCZEŃ

Stan zachowania i przyczyny zniszczeń – mury obwodowe kościoła silnie zawilgocone na całym obwodzie, szczególnie od północy, co spowodowane jest ukształtowaniem terenu i brakiem drenażu. Ściany północne nawy zakrystii i kaplicy zawilgocone do gzymsu koronującego, w przyziemiu pojawiają się mchy i porosty, szczególnie w partii lastrykowego cokołu. Widoczne zagrzybienie ściany wschodniej nawy i kaplicy. Cokół wykonany z lastryka odspaja się od muru, co skutkuje penetracją wód opadowych w głąb wątku kamienno – ceglanego. Widoczne ślady uszczelniania cokołu przy zastosowaniu pianki poliuretanowej. Odsłonięty na szkarpach nawy oryginalny watek kamienny silnie zniszczony, o uszkodzonej strukturze kamienia i dużych ubytkach, pokryty zaprawą betonową i warstwą lastryka. Nad cokół na całej jego długości pas silnie zawilgoconego i spęcherzonego tynku który osypuje się. Szczyty potynkowane współczesnym

tyńkiem drapanym. Na ścianie południowej nawy i prezbiterium pęknięcia tynku biegnące od gzymsu koronującego do otworów okiennych. Również szkarpa południowo – wschodnia spękana. Parapety okienne wykonane z kamienia silnie zabrudzone, z ubytkami formy i brakami zaprawy w spoinach. Portal wejściowy w elewacji zachodniej przemaalowany kilkoma warstwami silnie kryjącej farby, o pogrubionych detalach. Również portal gotycki w kruchcie przemaalowany wielokrotnie farbami olejnymi, których powłoki zatarty rysunek detalu architektonicznego. Na prawym węgarku duży ubytek formy rzeźbiarskiej. Tarcza z płaskorzeźbionym herbem Gryf uszkodzona – brak lewego narożnika – przemaalowana farbami wapiennymi(?), przedstawienie gryfa z ubytkami – brak jednej łapy – z zatartym detalem. Majuskułowa inskrypcja niekompletna.

Żelazne okna nawy i prezbiterium ze śladami korozji, podbicie okapu z blachy ocynkowanej niestaranne, liczne gwoździe pokryte rdzą.

Dzwonnica - kamienny fundament o częściowo poluźnionym u dołu wątku, spękany, z ubytkami tynku, zawilgocony. Dębowa podwalina zniszczona, silnie spróchniała od strony północno – wschodniej, z dużymi ubytkami formy. Deski szalowania w górnych partiach odstają, dołem końcówki spróchniałe, z licznymi ubytkami.

V.WNIOSKI I ZAŁOŻENIE RENOWACYJNO – KONSERWATORSKIE

Na stan zachowania materiałów budujących elewację kościoła (kamień, cegła, wyprawa tynkowa, drewno, detale metalowe) miały szczególny wpływ czynniki fizykochemiczne, atmosferyczne i czas. Dodatkowym czynnikiem pogłębiającym zły stan zachowania i efekt estetyczno – plastyczny były przeprowadzane różnorakie prace remontowo – budowlane w przeszłości.

W związku z zaistniałą sytuacją konieczne jest wykonanie prac renowacyjno – konserwatorskich na elewacjach kościoła i drewnianej dzwonnicy.

Biorąc pod uwagę położenie kościoła i dzwonnicy na pochyłości konieczna jest kontrola i korekta istniejącego drenażu i sposobu odprowadzenia wody powierzchniowej. Woda spływająca z góry powoduje zalewanie fundamentów, co sprzyja ich zawilgoceniu i zasoleniu. Również plebania

położona poniżej kościoła i dzwonnicy w czasie wiosennych roztopów gwałtownych ulew zostaje zalewana. Przeglądowi należy także poddać więźbę dachową i pokrycie dachowe wraz z instalacją odgromową. Blacha cynkowa i ocynkowana kładzona na rolkę jest w złym stanie technicznym. Zakłada się więc wzmocnienie więźby dachowej z wymianą deskowania i wykonaniem nowego pokrycia z blachy tytanowo – cynkowej wraz z orynowaniem.

Należy odstłonić kamienny cokół, który obecnie zakryty jest betonowo – lastrykowym narzutem.

Proponuje się także wykonanie izolacji poziomej fundamentów nawy głównej, kruchty, zakrystii i kaplicy.

Wyprawę tynkową kościoła, która w różny sposób była kładzona na poszczególnych ścianach należy usunąć. W zawilgoconych, dolnych partiach ścian kościoła tynki należy usunąć do wążku ceglanego na wysokość ok. 1,5 m i wykonać tynki renowacyjne w systemie WTA. Pozostałe tynki zostaną zaimpregnowane, ubytki uzupełnione, cała powierzchnia tynków zostanie pokryta szlichtą wyrównującą i pomalowana farbą elewacyjną krzemianową.

W trakcie tych prac zostanie zwrócona uwaga na elementy zabytkowe, detale architektoniczne pozostałe w ścianach oraz pierwotną kolorystykę elewacji.

Ostrołukowy portal, herb nad portalem i kropielnica na ścianie południowej nawy głównej w krypcie poddane zostaną zabiegom konserwatorskim polegającym na usunięciu wtórnych nawarstwień i przemalowań olejnych, wzmocnieniu strukturalnemu przez impregnację, uzupełnieniu ubytków i scaleniu kolorystycznemu.

Prace przy drewnianej dzwonnicy obejmą odkopanie fundamentów szczególnie od strony zachodniej, ewentualne ich wzmocnienie przez podbicie, obniżenie terenu przed wejściem, wzmocnienie konstrukcyjne - dotyczy to podwaliny pod wieżę (przyciesie). Wzmocnienie konstrukcji słupowej wieży, wykonanie nowego pokrycia gontem łupanym oraz częściowej wymiany desek szalowania, dezynsekcja drewna, wzmocnienie strukturalne przez impregnację i scalenie kolorystyczne.

VI. PROPONOWANE POSTĘPOWANIE KONSERWATORSKIE

Tynki:

1. Usunięcie warstw farb elewacyjnych metodą CP z powierzchni tynków elewacji.
2. Usunięcie wtórnych i osłabionych warstw zaprawy tynkowej, usunięcie do wątku ceglanego tynków w dolnych partiach elewacji do wysokości ok. 1,5 m.
3. Usunięcie cementowo – lastrykowych warstw z kamiennego cokołu przyziemnego. W zależności od stanu zachowania proponuje się przeprowadzić pełną konserwację kamienia, tj. odczyszczenie powierzchni, uzupełnienie ubytków kamienia, wykonanie nowego spoinowania zaprawą piaskowo – wapienną z dodatkiem 10% białego nisko alkalicznego cementu portlandzkiego i 5% plastyfikatora POW. W razie dużego destruktu płyt kamiennych (piaskowiec) cokołu, proponuje się wymienić je na nowe.
4. Pozostałą wyprawę tynkową na elewacjach zabezpieczyć środkiem impregnującym Impregniergrund firmy Remmers. Ubytki zaprawy uzupełnić zaprawą Sanierputz firmy Remmers i położyć warstwę zaprawy scalającą – wyrównującą w formie szlichty Feinputz. W dolnych partiach elewacji nad cokołem założyć tynki renowacyjne w technologii WTA.

Warstwa: I obrzutka – zaprawa Vorspritzmortel firmy Remmers

II tynk wyrównujący i magazynujący Grundputz firmy Remmers

III szlichta wyrównująca – scalająca zaprawa Feinputz firmy Remmers.

5. Pomalowanie elewacji farbą o charakterze mineralnym Fassaden Farbe firmy Remmesr.

Kamień:

1. Usunięcie olejnych przemalowań mechanicznie z zastosowaniem past zmiękczających, przemycie powierzchni kamienia.
2. Uzupełnienie ubytków kamienia masą sztucznego kamienia Restauriermortel firmy Remmers, barwionej.

Małgorzata
Wojewódzki Konserwator Zabytków
w Krakowie
31-062 Kraków, ul. Kanonicza 24

3. Impregnacja strukturalna środkiem KSE 100 jest preparat wzmacniający oparty na estrach kwasu krzemowego.
4. Korekta kolorystyczna uzupełnień, ewentualne przywrócenie pierwotnej kolorystyki herbu o ile będzie to możliwe, a będzie wynikać z zachowanego stanu po odczyszczeniu powierzchni i usunięciu wtórnych warstw olejnych farb. Scalenie kolorystyczne uzupełnień kamienia oraz opracowanie kolorystyczne herbu wykona się pigmentami w proszku na spoiwie z 10% Paraloidu B72 w ksylenie.

Proponowane powyżej działania renowacyjne powinny być poprzedzone pracami budowlanymi, które objęły by:

1. Wzmocnienie więźby dachowej, wykonanie nowego deskowania z impregnacją i zabezpieczeniem przeciwpożarowym.
2. Wymiana pokrycia dachowego, rynien i rur spustowych z użyciem blachy tytanowo – cynkowej, montowanie blach na rolkę.
3. Wykonanie nowej instalacji odgromowej.
4. Renowacja elementów metalowych – odczyszczenie, drobne naprawy kowalskie, zabezpieczenie antykorozyjne, malowanie matową farbą olejną w kolorze grafitowym.
5. Wykonanie izolacji poziomej fundamentów kościoła w systemie zaproponowanym przez firmę Koster, polegającym na przewierceniu fundamentów co 10 cm zarówno zewnątrz jak i wewnątrz kościoła i ich wypełnienie środkiem izolacyjnym poprzez iniekcję ciśnieniową.
6. Wykonanie, powyżej kościoła – na stoku, drenażowej opaski – przepony odprowadzającej wody opadowe powierzchniowe poza obręb kościoła, dzwonnicy i plebani.
7. Wykonanie opaski przy fundamentach kościoła i korytek odprowadzających wodę opadową.

Dzwonnica:

1. Odkopanie fundamentów dzwonnicy od strony zachodniej, ewentualne ich podbicie, odprowadzenie wody opadowej. Powinno to zostać wykonane kompleksowo w połączeniu z kościołem.

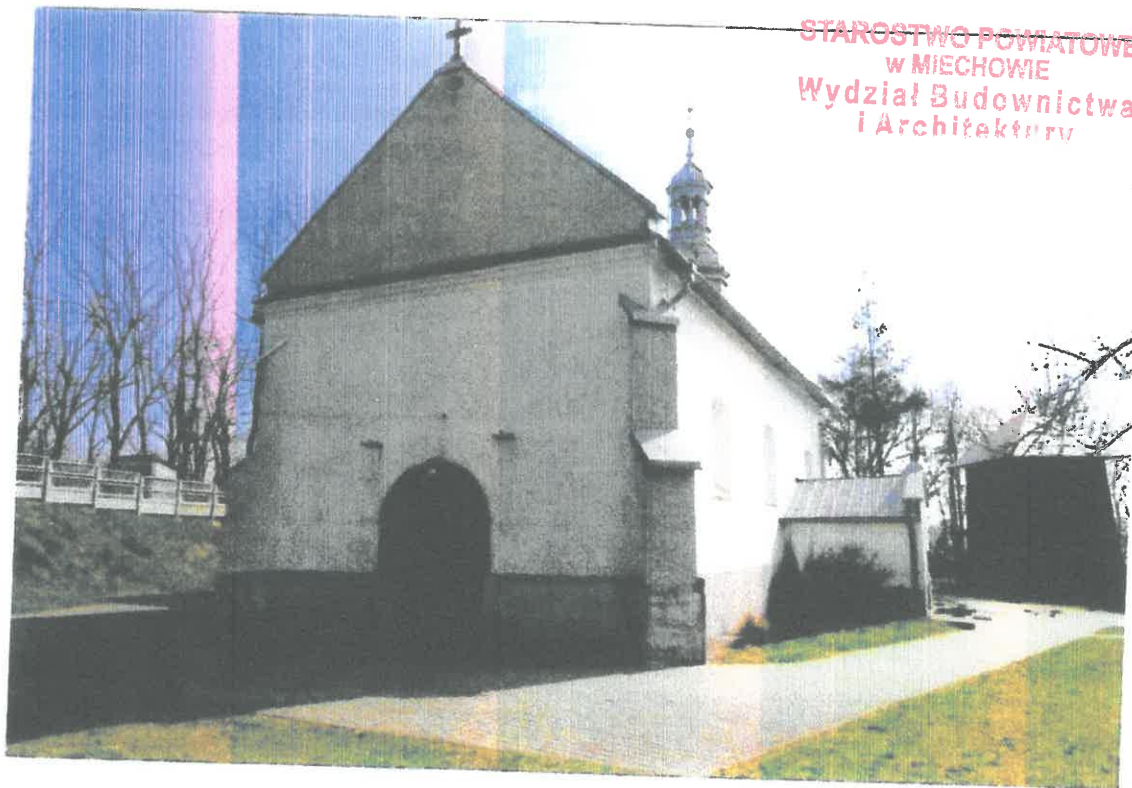
2. Wzmocnienie podwaliny (przyciesie) wieży polegającej na wymianie fragmentów drewna najbardziej zniszczonych.
3. Wzmocnienie konstrukcji słupowej dzwonnicy. Uzupełnienie brakujących elementów np. zakosy i drewniane kołki.
4. Wymiana zniszczonych desek oszalowania pionowego i listw maskujących.
5. Rekonstrukcja czterospadaowego dachu, pokrytego gontem łupanym.
6. Zneutralizowanie szkodników drewna preparatem Adolit Holzwurmfrei firmy Remmers.
7. Impregnacja drewna preparatem poliuretanowym PU Holzverfestigung firmy Remmers.
8. Scalenie kolorystyczne uzupełnień do koloru drewna istniejącego bejcami spirytusowymi.
9. Zabezpieczenie całej powierzchni drewna dzwonnicy preparatem HK Lasur firmy Remmers.

Zaproponowane powyżej materiały firmy Remmers mogą być zastąpione podobnymi o takich samych parametrach technicznych innych firm.

PRACOWNIA KONSERWACJI I ZIELEŃ
Barbara Aleksiejew-Wantuch
31-020 Kraków
ul. Zybkiewiczza 5/112

Małopolski
Wojewódzki Konserwator Zabytków
w Krakowie
31-002 Kraków, ul. Kanonicza 24

STAROSTWO POWIATOWE
W MIECHOWIE
Wydział Budownictwa
i Architektury

1. Nasiechowice, kościół p.w. ŚŚ. Wita, Modesta i Krescencji – elewacja zachodnia i południowa kościoła.

2. Nasiechowice, kościół p.w. ŚŚ. Wita, Modesta i Krescencji – elewacja zachodnia, portal wejściowy przemalowany farbami olejnymi

Małopolski
Wojewódzki Konserwator Zabytków
w Krakowie
31-009 Kraków, ul. Kanonicza 24

3. Nasiechowice, kościół p.w. ŚŚ. Wita, Modesta i Krescencji – fragment cokołu kamiennego narożnej szkarpy północno – zachodniej.

STAROSTWO POWIATOWE
W MIECHOWIE
Wydział Budownictwa
i Architektury

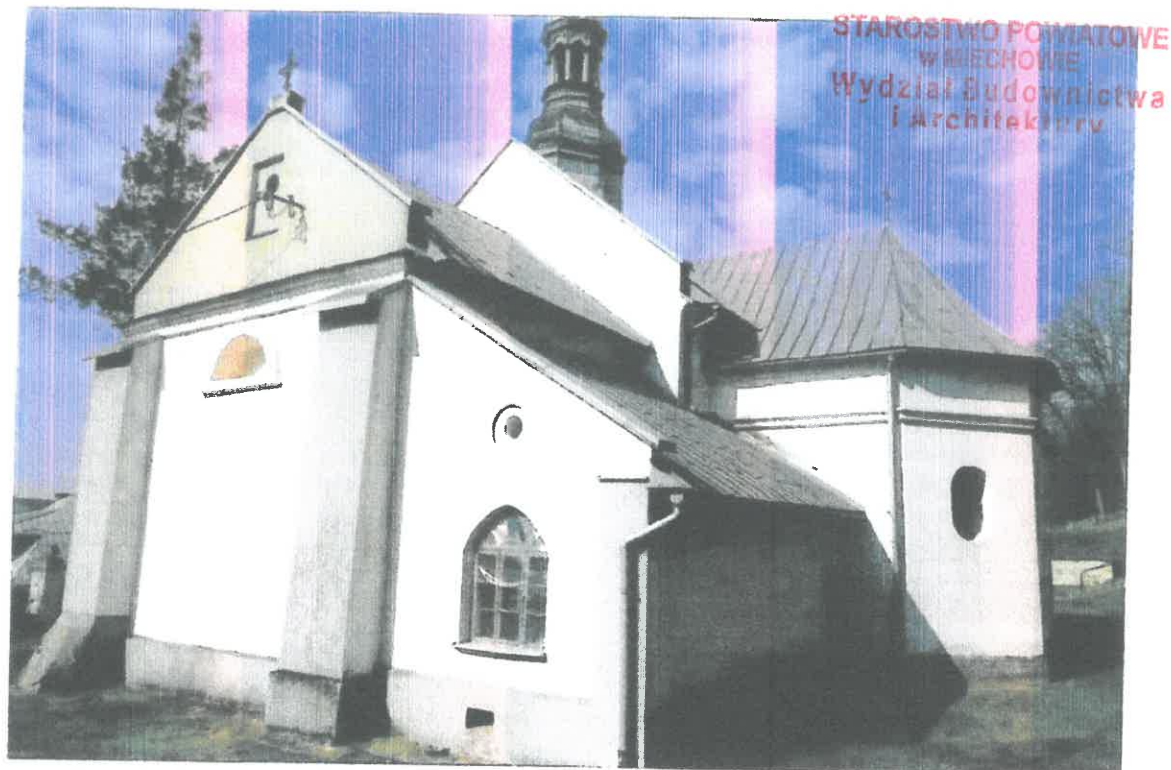
4. Nasiechowice, kościół p.w. ŚŚ. Wita, Modesta i Krescencji – elewacja wschodnia i część południowej wraz z kruchtą.

5. Nasiechowice, kościół p.w. ŚŚ. Wita, Modesta i Krescencji – cokół szkarpy południowo – wschodniej, kamienny pokryty cementowym lastrykiem.

Małopolski
Wojewódzki konserwator zabytków
w Krakowie
31-002 Kraków, ul. Kanonicza 24

6. Nasiechowice, kościół p.w. ŚŚ. Wita, Modesta i Krescencji – elewacja wschodnia wraz z zakrystią i kaplicą Najświętszego Serca Pana Jezusa od strony północnej.

7. Nasiechowice, kościół p.w. ŚŚ. Wita, Modesta i Krescencji – wschodnia ściana zakrystii, cokół pokryty cementowym lastrykiem.

Majewski
Wojewódzki Konserwator Zabytków
w Krakowie
31-002 Kraków, ul. Kanonicza 24

8. Nasiechowice, kościół p.w. ŚŚ. Wita, Modesta i Krescencji – wschodnia ściana zakrystii, zawilgocona, cokół kamienny pokryty cementowym lastrykiem.

9. Nasiechowice, kościół p.w. ŚŚ. Wita, Modesta i Krescencji – cokół kaplicy Najświętszego Serca Pana Jezusa pokryty cementowym lastrykiem, tynki ścian zawilgocone.

Małopolski
Wojewódzki Konserwator Zabytków
w Krakowie
31-002 Kraków, ul. Kanonicza 24

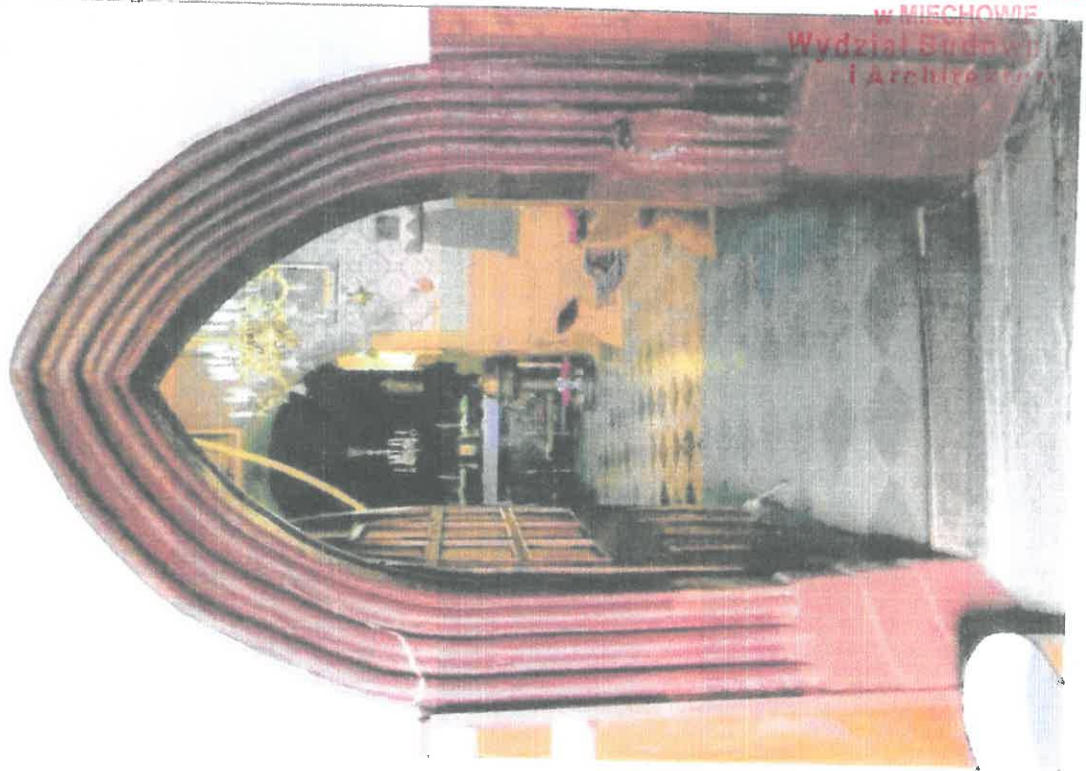
10. Nasiechowice, kościół p.w. ŚŚ. Wita, Modesta i Krescencji – widok części elewacji północnej i zachodniej kościoła.

11. Nasiechowice, kościół p.w. ŚŚ. Wita, Modesta i Krescencji – widok elewacji południowej wraz z kruchtą.

Małopolski
Wojewódzki Konserwator Zabytków
w Krakowie
31-002 Kraków, ul. Kanonicza 24

12. Nasiechowice, kościół p.w. ŚŚ. Wita, Modesta i Krescencji – ostrołukowy portal z XIV/XV w., powierzchnia kamienia pokryta olejnymi nawarstwieniami.

13. Nasiechowice, kościół p.w. ŚŚ. Wita, Modesta i Krescencji – ubytki kamienia w prawym węgarku portalu.

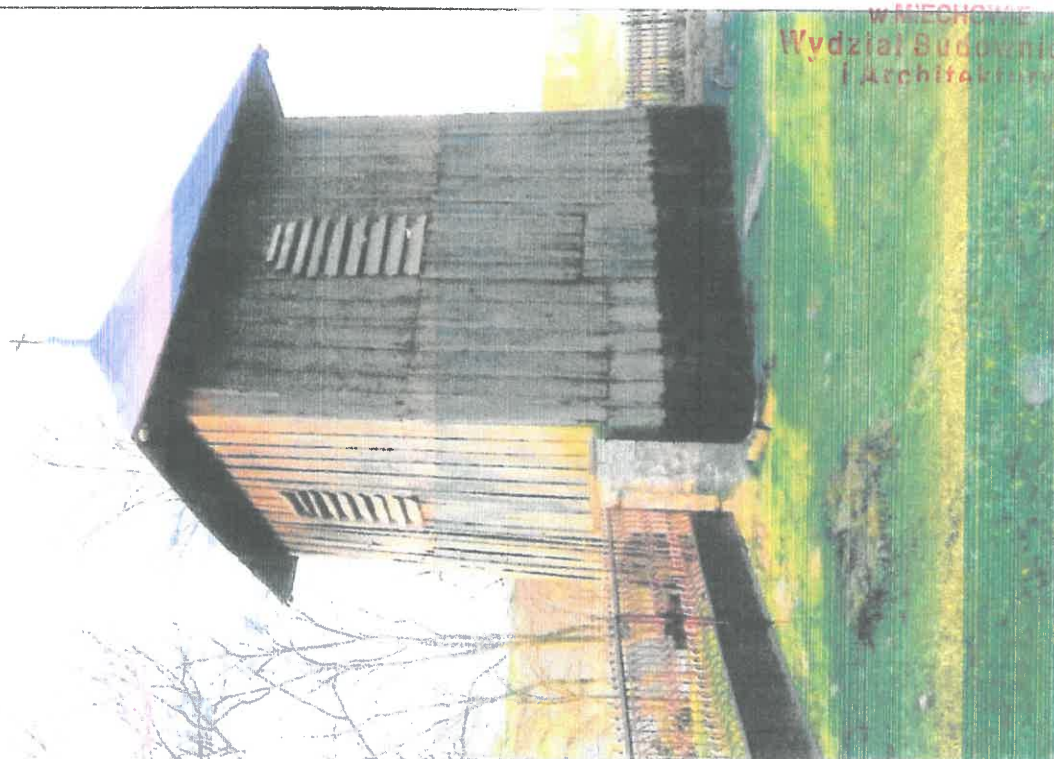

14. Nasiechowice, kościół p.w. Śś. Wita, Modesta i Krescencji – tarcza herbowa z herbem Gryf, powierzchnia płaskorzeźby pokryta warstwami farb olejnych.

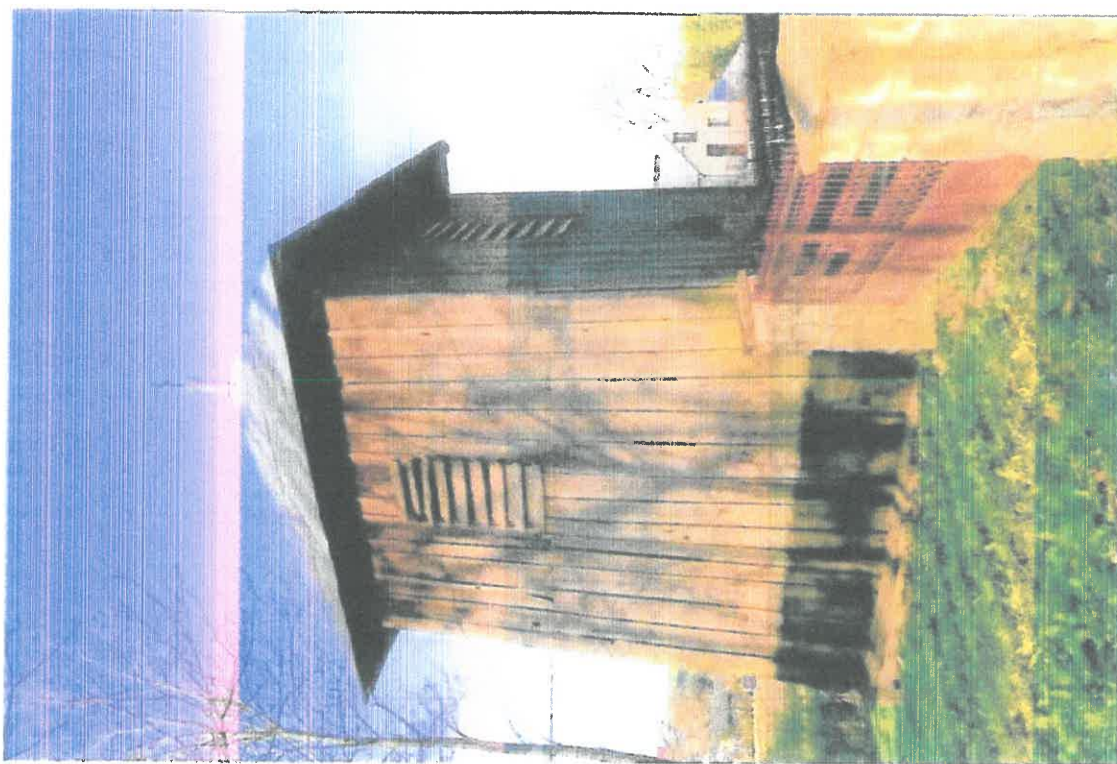

15. Nasiechowice, kościół p.w. Śś. Wita, Modesta i Krescencji – kamienna kropielnica umieszczona po prawej stronie gotyckiego portalu.

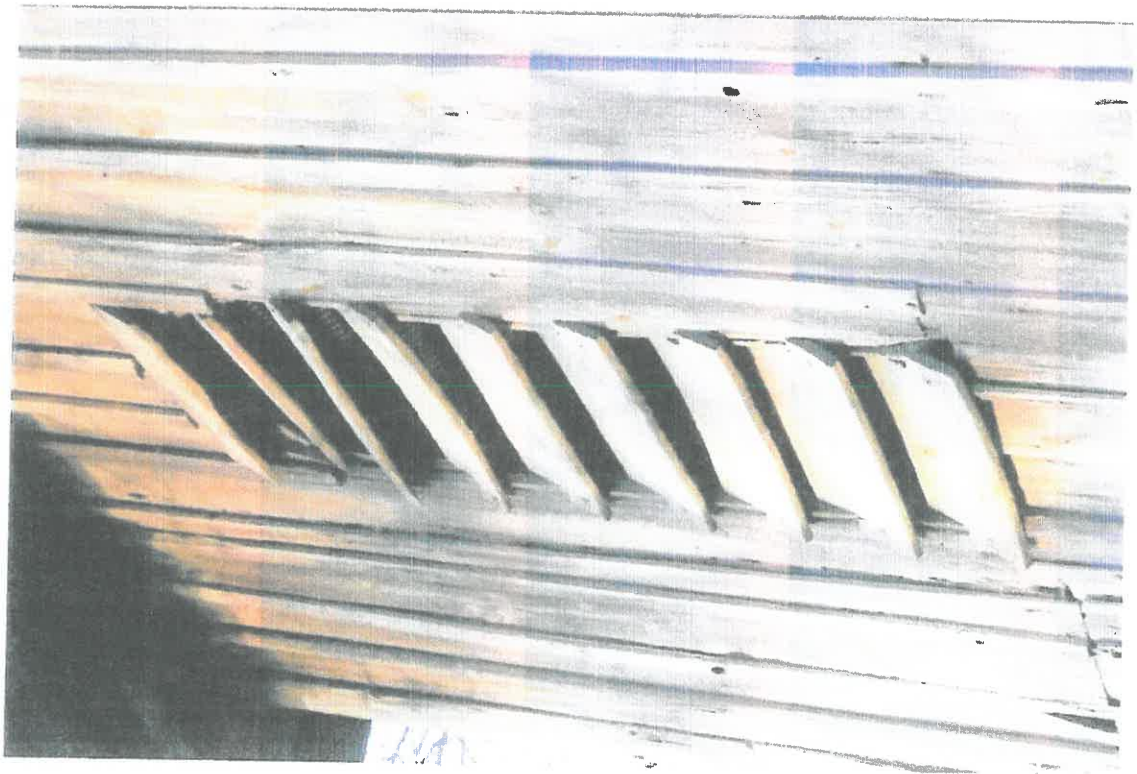
16. Nasiechowice, drewniana dzwonnica z 1740 r. – widok ogólny od strony północno –
wschodniej.

17. Nasiechowice, drewniana dzwonnica z 1740 r. – widok ściany wschodniej.

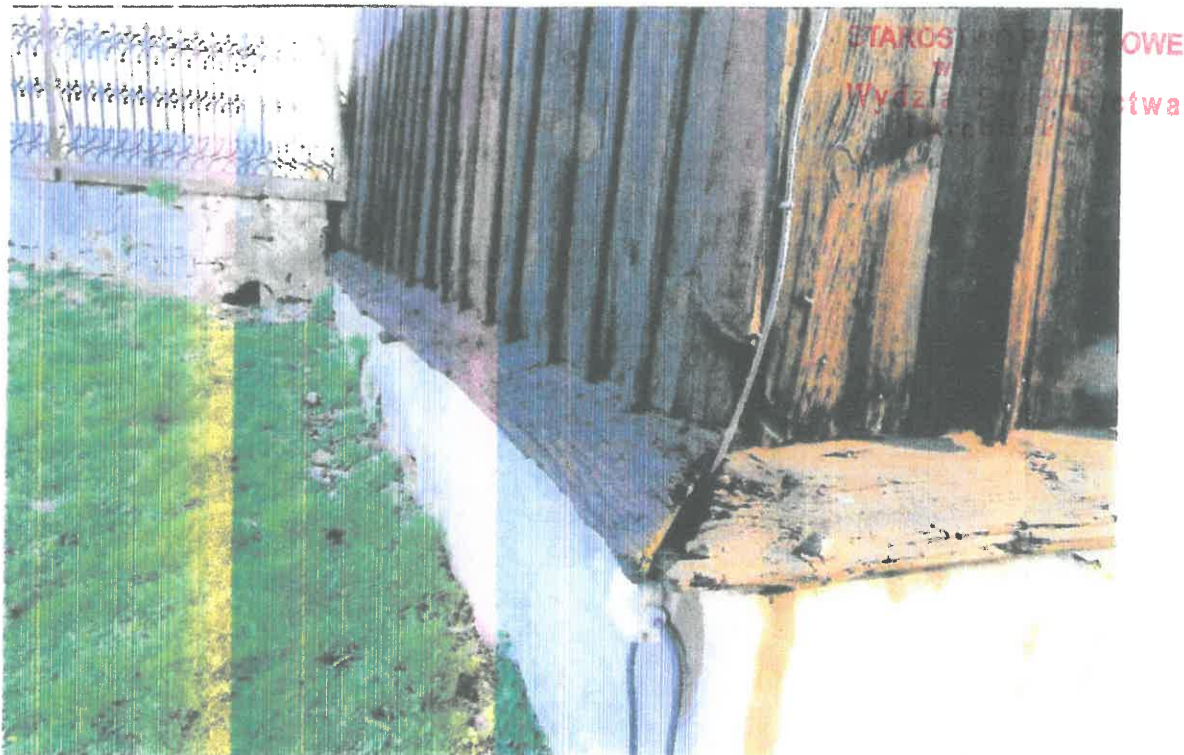

18. Nasiechowice, drewniana dzwonnica z 1740 r. – stan zachowania desek oszalowania ściany północnej.

19. Nasiechowice, drewniana dzwonnica z 1740 r. – drewniane żaluzje okna ściany wschodniej.

20. Nasiechowice, drewniana dzwonnica z 1740 r. – stan zachowania drewna dolnych partii dzwonnicy – narożnik południowo – wschodni.

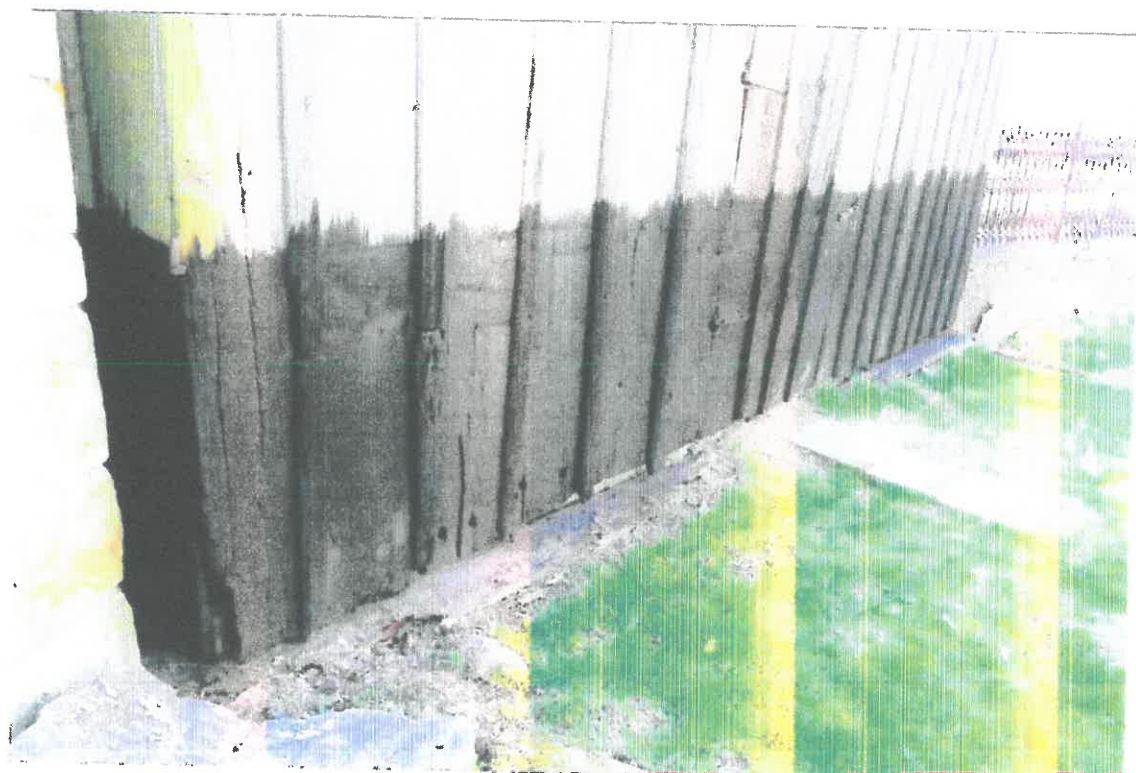
21. Nasiechowice, drewniana dzwonnica z 1740 r. – deska okapowa dolnej partii wschodniej ściany dzwonnicy.

Małopolski
Wojewódzki Konserwator Zabytków
w Krakowie
31-002 Kraków, ul. Kanonicza 24

22. Nasiechowice, drewniana dzwonnica z 1740 r. – czterospadowy dach dzwonnicy pokryty papą.

23. Nasiechowice, drewniana dzwonnica z 1740 r. – dolna partia dzwonnicy od strony północno – wschodniej zakryta ziemią.

24. Nasiechowice, drewniana dzwonnica z 1740 r. – wnętrze dzwonnicy o konstrukcji słupowej z zawieszonym dzwonem.

25. Nasiechowice, drewniana dzwonnica z 1740 r. – wnętrze drewnianej dzwonnicy z widokiem konstrukcji słupowej i żaluzji okien.

Małopolski
Wojewódzki Konserwator Zabytków
w Krakowie
31-002 Kraków, ul. Kanonicza 24